

LÁ THƯ TỪ TẠ

(Tự Truyện 22)

*Quá khứ vỡ ra thành
những giọt nước mắt
của những nhân vật buồn
trong vở trường kịch không tên.
(Thơ TNH)*

Nửa đêm **thứ Tư 31/1/1996**, không ngủ được lấy một giấc, tôi trở ra bàn, ngồi viết cho TNH.

Bố yêu dấu,

Thư này em viết cho bố trong tâm trạng cực kỳ giao động. Bây giờ đang giấc rất khuya. 3 giờ 17 phút! Chiếc xe quét đường đang chạy chậm chậm trên con lộ số Hai, làm vang lên những âm thanh mang mang rười rượi. Em hình dung ra sự cô đơn đến thản nhiên của người tài xế đang ngồi sau tay lái. Cũng liên tưởng nhanh hình ảnh buồn tẻ của một anh lính gác cầu đêm khuya, nhiều lần em vẫn nhìn thấy trong vùng quê hương bên kia bờ đại dương. Tại sao trong tim em lại chỉ là một nỗi u hoài man mác khi vẽ ra trong óc hai hình ảnh ấy?

Đã nhiều ngày qua em ít ngủ và đêm nay, em biết mình càng không ngủ được. Bây giờ bố chưa thật sự xa mà em đã cảm nghe hốt hoảng, nói gì những năm tháng cuối đời, làm sao chịu nổi khi bố đã xa mãi mãi? Thốt nhiên em nghe sợ hãi "*hình ảnh em*" trong những tháng năm dài đó: "*Người đàn bà đêm đêm ngồi cúi đầu nơi bàn viết, dáng cách lẻ loi như một đứa trẻ thơ.*"

Ồi! Tại sao có lúc em lại yếu hèn như thế? Do đâu em đánh mất cái nghị lực và niềm kiêu hãnh từng luân lưu mãnh liệt trong mình? Em không biết được chính xác những gì đang cảm nghĩ.

.....

**(TTBG tự ý bỏ 7 dòng sau 20 năm đọc lại
đoạn này).**

.....

.....

Câu thơ của bố cứ trở đi trở lại trong óc như một cái cười tàn nhẫn lên tấm hồn em đang ươm mù:

*"Ta mười năm làm tên lãng tử
Chân lướt bay trên những nhục vinh
Khóc cười nhân thế như trò giễu
Ta giễu đời ta cũng tận tình "*

Phải rồi! Tám năm làm vợ, quả là em cũng đã "giấu tận tình" cái đời em cay đắng. Em dày vò nó không tiếc tay trong những cuộc xé lòng điên đảo giữa em và bố, thân nhiên vui dập nó theo ngày tháng thời đưa làm trôi mất tuổi trẻ của em.

Một lần bố nói:

"Ồ em, trong tiếng đàn và trên những giòng văn chương em viết, rõ ràng có sự lãng đãng khinh bạc của một nghệ sĩ, nhưng lại thiếu đi cái chất nồng nàn của một con người có những ước mơ bình thường vật chất."

Điều nhận xét ấy đúng. ***Em đam mê đời sống nhưng em cũng sẵn sàng để từ bỏ nó. Em ôm chạp trọn vẹn mọi thứ chung quanh nhưng lại rất dễ dàng phủi tay trước chúng một cách dửng dưng.***

Tám năm trước, khi mới đi vào đời bố, em vẫn nghe bố nhiều lần chê bai em với lòng tin định mệnh gần như tuyệt đối. Bố thường khuyên nhủ, chẳng có gì đáng để suy nghĩ ngoài hiện tại bây giờ. Bố lại hình dung được trái tim em đã bị hằn sâu biết bao vết quất... Vì vậy bao giờ bố cũng nhẹ nhàng vỗ về em bởi những đắp xây cụ thể cuộc sống vợ chồng trong suốt cả đời về sau.

Vậy mà 8 năm trước, sao em không ngừng nghĩ rằng rồi đây mọi sự sẽ không tồn tại lâu dài như ước muốn? Có phải hai sao Kiếp-Không nằm ngay cung Phu của lá số tử vi đã ám ảnh đầu óc, khiến em không ngừng lo sợ theo một thứ khổ đau rất khắc nghiệt đã phủ chạp lên cuộc đời em từ lâu lắm? Hạnh phúc bình an là điều em vẫn ước mơ trong bao năm dài giông gió. Vậy mà khi cái hạnh phúc ấy được bố chân thành trao tặng thì em lại đâm ngờ vực hoang mang?

.. ....
(TTBG tự ý bỏ 3 dòng)
.. ....

Tuy nhiên em nghĩ, cuộc đời ví như một sân khấu rộng, trong đó, mỗi con người đều được Thượng Đế giao cho thủ một (hay năm, ba) vai (cùng lượt). *Điều quan trọng là với vai trò riêng, mình đã đóng tròn hay không để khi hai tấm màn nhưng khép lại, vẫn có thể nằm ngủ thành thoi mà không còn đem niềm luyến lưu sân khấu vào trong giấc mộng?*

Bản thân em, phải thú nhận, trong nhiều mảng đời, em vẫn làm hành động "vùi dập thời gian"; nghĩa là em bỏ mất hiện tại để chạy đuổi theo tương lai, đến khi nhìn lại thì không còn gì ngoài một nỗi bẽ bàng đau khổ.

Mảng đời này với bố cũng không khác nào các mảng đời đi trước. Và em biết ngoài "***con người kịch sĩ***", trong em còn hiện hữu một "***con người khán giả***" thứ hai. Kẻ thứ hai này luôn luôn nhìn ngắm những loay hoay điên rồ của con người thứ nhất để sau cùng *quyết định giùm* một đường lối hành xử nhiều khi rất ư là lệch lạc. Thành ra như bố thấy, gần trọn một kiếp nhân sinh, em cứ loay hoay theo những mơ hồ tìm kiếm. Trọn một cuộc đời, em chưa một lần thấm cảm được hạnh phúc bình an.

.....

**TTBG tự ý bỏ 2 trang kể vì tự ghê tởm con người
"uơn hèn của mình" ngày đó, sau 20 năm đọc lại.**

... ..

Bây giờ đang giấc rất khuya. Nhìn vào vũng không gian trước mặt, nghĩ đến những ân tình 8 năm quá khứ, em bỗng thấy mình bơ vơ kỳ lạ.

Thời gian qua, khi đối diện với sự nát lòng, em tưởng mình không bao giờ còn muốn cho chào đời quyền Nhật Nguyệt II nữa. Em sợ! Như đứa con nít sợ những mảng bóng tối trong căn nhà ký ức riêng.

Nhưng bây giờ, ngay chính lúc này đây, em chợt nghe quận thúc một tình cảm mơ hồ không rõ nét. Ngọn đèn vàng ấm, cái bàn viết bừa bãi, cây *piano à queue* nằm giữa căn phòng khách rộng, những quyển sách trên kệ, các bức tranh treo tường... tất cả như đồng loạt được khoác cho một linh hồn, cất lên tiếng chào cái dĩ vãng nào trong em đang thấp thoáng. Cái dĩ vãng có bố độc tôn ngôi vị đem cho em niềm hạnh phúc và cả nỗi khổ đau tột độ. *Cái quá khứ có em bỏ quên ngày tháng, bơ vơ ngủ vùi trong những trốn chạy nội tâm riêng.*

Em muốn ghi lại trọn vẹn một lần những ân tình đã trải. Không phải cho em, cho bố, **mà chính là cho Âu Cơ**. Bởi vì *có một điều em tự biết, em có thể cam đành vùi dập con người mình dưới những nhát roi đời nghiệt ngã, (có bố tiếp tay trong đó); nhưng em không có quyền xóa bỏ ký ức 8 năm, giờ đây chỉ Âu Cơ mới là người xứng đáng sở hữu từ em.*

*

* *

Ngay lúc này, em chưa biết cuộc đời mình sẽ đi về đâu? Niềm tin theo "*một thứ hạnh phúc không bao giờ có thật*" lúc này càng thêm lớn rộng. Bị kịch đời em lại bước qua một nấc thang mới. Một khúc ngoặt định mệnh quan trọng. Một "nỗi có" cho những gì em đi tìm từ khi thơ dại và cũng lại chính là "nỗi mất" ngay lúc này đây khi bố quyết lòng bỏ rơi cái tình chân thành của em và đứa con gái 8 tuổi mà đi.

Tuy nhiên, em vẫn không có quyền hủy diệt con người mình theo một lần đau khổ nữa. Em phải ngẩng mặt đứng lên, thẳng người hơn bao giờ hết. Em phải hoàn tất Tập II dù cách gì chăng nữa. ***Đây là một bổn phận, "một lời thú tội" không chỉ với Âu Cơ, mà còn với cả những độc giả và bạn hữu xa gần đã từng yêu mến bố và em.***

Trần Thị Bông Giấy,
San Jose, thứ Tư 31/1/1996.

[]